జ్ఞాని

తులసి బాలకృష్ణ

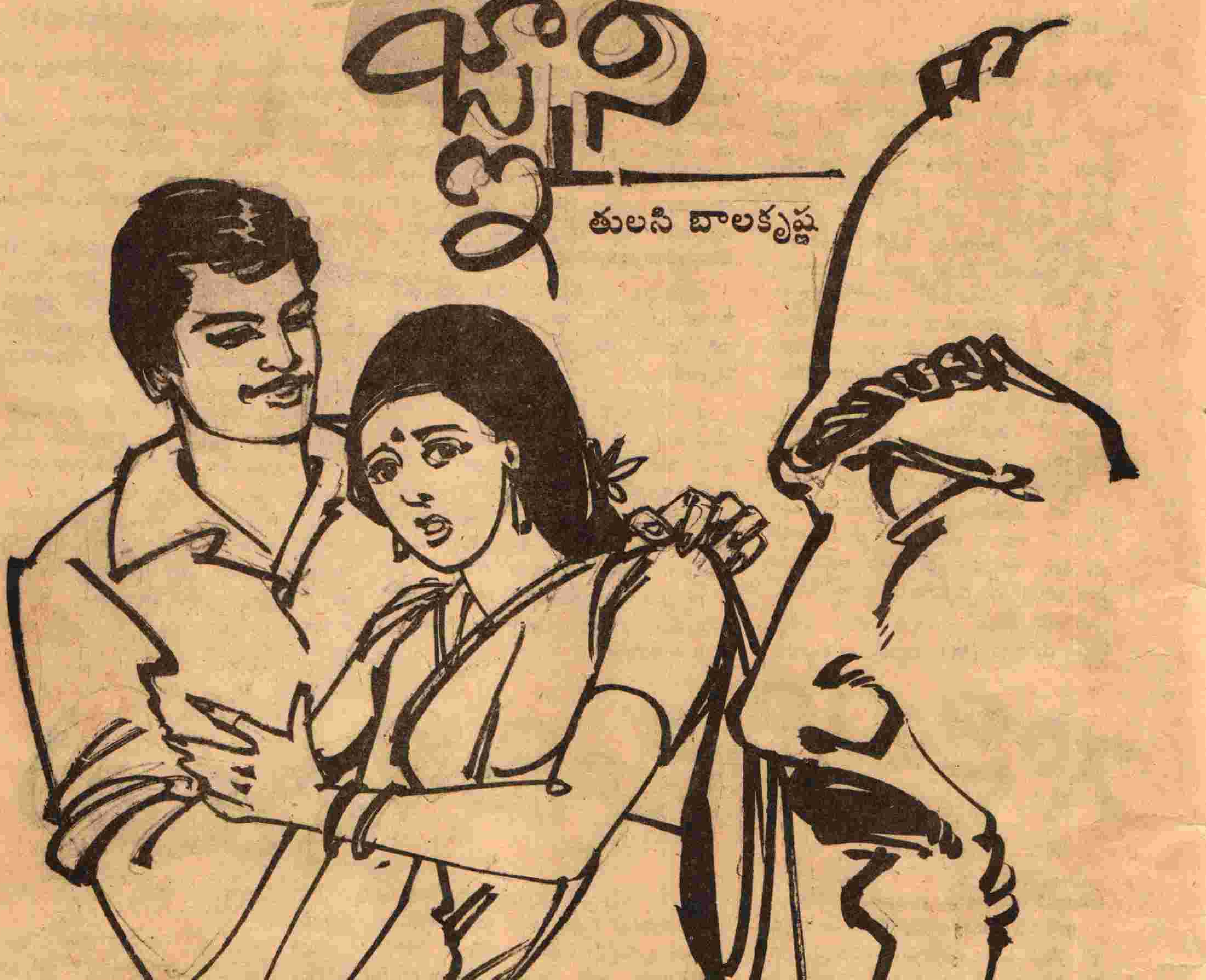

క్షణాలు రోజుల్లా...
నిమిషాలు సంవత్సరాల్లా...
గంటలు యుగాల్లా...
గడుస్తోంది కాలం

కాలు కాలిన పిల్లిలా ఇల్లంతా చెడామడా తిరిగేస్తున్నాడు మూర్తి. క్షణాని కోసారి వీధి గుమ్మం దగ్గరకు పోయి వస్తున్నాడు. నిరాశగా తిరిగొచ్చి, నిస్సత్తువతో ఉస్సురంటూ పడక్కుర్చీలో వాలుతున్నాడు. మరో క్షణానికి ఆందోళనగా గుమ్మం దాకా పరుగు, ఆశగా రోడ్డంతా చూపు, నిరాశ, నిస్సత్తువ ...

ఈలోగా చంటాడి ఏడుపు. ఉయ్యాల దగ్గరకు వెళ్ళి వూపడం, వాణ్ణి ఎత్తుకు తిప్పడం ...

ఏమై ఉంటుంది? ఏమై ఉంటుంది!!

ఆఫీసులో ఏ ఫంక్షనైనా ఉన్నా,

ఒక అరగంట...తప్పితే గంట లేటవచ్చు గానీ ...ఎనిమిదవుతోంది. అంటే ఆఫీసు మూడు గంటలయినా ఈ మనిషి కొంపకు చేరలేదంటే ...

రోజూ లాగే తను ఒక పావుగంట అటూ ఇటూ వచ్చేస్తుంది కదాని పని పిల్లను కూడా పంపించేశాడు. ఇప్పుడు చంటాడ్నేసుకుని ఆఫీసుకువెళితే ఏం బావుంటుంది?! మరెలా? ఎంతసేపీ నిరీక్షణ!!

మళ్ళీ తిరుగుడు ...

ఆశ ...

నిరాశ ...

నిస్పృహ ...

నిస్సత్తువ ...

పడక్కుర్చీలో వాలిపోయి కణతలు రుద్దుకుంటూ, గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"మీరింక అంతా మరిచిపోయి మామూలుగా ఉండాలి. అసలే మీ ఆయన మీరు రావడం ఇంత ఆలస్యం అయినందుకు కంగారు పడుతుంటారు."

ఉలిక్కిపడి గుమ్మం వైపు పరుగెత్తాడు మూర్తి.

వచ్చి చెప్తున్న ధోరణిలో ఇంకా ఏదో చెప్పి సీతని ఇంట్లోకి పంపించి, తమ ఇంటి వైపు వెళ్ళిపోయింది ప్రసాదరావు భార్య.

గేటు తీసుకుని కాంపౌండులోకి రెండడుగులు వేసి, చటుక్కున తలెత్తి భర్త ముఖంలోకి చూసింది సీత. ఒక్కుమ్మడిగా అంత ఆలస్యం అయినందుకు సిగ్గు, ఏదో చెప్పుకోవాలనే బాధ, గత మూడు గంటలుగా అతను, పిల్లాడు తనకు గుర్తే రానందుకు ఆశ్చర్యం కలిగాయి ఆమెలో.

విప్పారిన కళ్ళతో, భ్రుకుటి ముడిచి ఆమెనే చూస్తున్నాడు మూర్తి.

ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా చింతనిప్పుల్లా ఉన్నాయి.

జుట్టు రేగిపోయి ఉంది.

మొహం జేవురించుకునుంది.

తడబడే అడుగులో తలొంచుకుని ముందు కొస్తోంది.

యథాలాపంగా పక్కకు జరిగి దారిచ్చాడు ఆమెకు.

యాంత్రికంగా లోపలకు నడిచింది సీత.

బాగ్ బల్లమీద జారవిడిచి, కుర్చీలో కూలబడింది నీరసంగా.

'ఏం జరిగింది' అని అడిగి, వివరంగా తెలుసుకోవాలనిపించినా, బలవంతంగా అణచుకుని, "అన్నం తింటావా, సీతా?" అన్నాడు మూర్తి.

అనుకోని ఈ ప్రశ్నకు ఆశ్చర్య చకితురాలయ్యింది సీత.

'ఏం జరిగింది' అనే మామూలు ప్రశ్నే వేస్తా డనుకుంది. అంతలో ఆయన ఇంతసేపూ భోజనం చేయలేదు కదా అని గుర్తొచ్చి, నొచ్చుకుంటూ లేచి, "తిందామండి. త్వరగా వంట చేసేస్తాను" అంటూ వంటింటివైపు అడుగు వేసింది. నిజానికి తనక్కూడా ఏదో తినకపోతే శోష వచ్చేటట్లుగా ఉంది.

హమ్మయ్య అనుకున్నాడు మూర్తి. 'నేను తిన్ను. మీకు వంట చేస్తాను తినండి' అదిఉంటే—'కొంప మునిగింది' అనుకునే వాడే మూర్తి. కాని ఆమె 'తిందాం' అంది. సో అంత భయపడాల్సినదేమీ జరగలేదన్నమాట. వెంటనే హుషారుగా, "ఆగాగు. నువ్వలా పడక్కుర్చీలో రెస్టు తీసుకో. ఒక్క నిమిషంలో భోజనం రెడీ. ఇప్పుడు నువ్వేం శ్రమ తీసుకో నక్కర్లేదు" అంటూనే ఒక్క గెంతులో గుమ్మం దాటి, మరో పది నిముషాల్లో పెద్ద కారేజీతో ప్రత్యక్షమయ్యాడు భార్య ముందర.

వింతగా చూసింది సీత భర్త వైపు.

'ఇప్పటికయినా ఏం జరిగిందని అడగడేం' అని గిజగిజ లాడింది.

"ఆశ్చర్యపోకు. వేరే విషయాలు కూడా ఇప్పుడేం చెప్పొద్దు. వీలయితే, వోపిగ్గా ఉంటే బట్టలు మార్చుకుని, మొహం కడుక్కుని రా. లేకపోతే ఇలాగే వచ్చేయ్. చంటాడు కూడా నిద్రపోయాడు. నిశ్చింతగా, తాపీగా భోజనం చెయ్యొచ్చు."

రెండు కంచాల్లో కారేజీలోని అన్నం, కూరలు వడ్డించాడు.

మొహం కడుక్కుని వచ్చి భర్త ముఖంలోకే చూస్తూ, గబగబా తినసాగింది సీత. ఆమె ముక్కు పుటాలు అదురుతున్నాయి. కళ్ళు ఎక్వారియంలోని ఎర్ర చేపల్లా ఉన్నాయి. భోజనం ముగిసే లోగా రెండుసార్లు ఆమె ఏదో చెప్పబోవడం, మూర్తి వారించి భోజనం చెయ్యమనడం జరిగాయి.

"ఏమి టసలు కడుపు సగం కూడా నిండినట్లు లేదే" అంటూ చూపుడు వేలితో పొడిచి కితకితలు పెట్టాడు మూర్తి, భోజనం ముగించి చేతులు కడుక్కున్నాక.

ఆపుకోలేక ఫక్కున నవ్వేయబోయి భోరున ఏడ్చేసింది సీత, భర్తను కౌగలించుకుని. ఆప్యాయంగా ఆమెను అదిమి పట్టుకుని మంచం దగ్గరకు నడిపించుకు వెళ్ళి కూర్చోబెట్టి—"సీతా! ఏం జరిగింది?" అని ఆమె కోరిన, తను తెలుసుకోవలసిన ప్రశ్న వేశాడు మూర్తి.

కట్టలు తెంచుకున్న నదిలా ఉరికి వస్తున్న దుఃఖాన్ని అదుపు చేసుకోలేక నాభి కంపించేంతగా వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది సీత.

ఆపుచేయడానికి ప్రయత్నించలేదు మూర్తి. అలా ఏడ్చేస్తేనే భారం తీరుతుందని వూరుకున్నాడు. కాని, ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం, ఏదో చెప్పరాని భయం లోలోనే తొందర పుట్టిస్తున్నాయి.

"మా ఆఫీసరుగాణ్ణి చంపెయ్యాలండీ!" ఏడుపుతో ఆమె గొంతు జీరపోయింది.

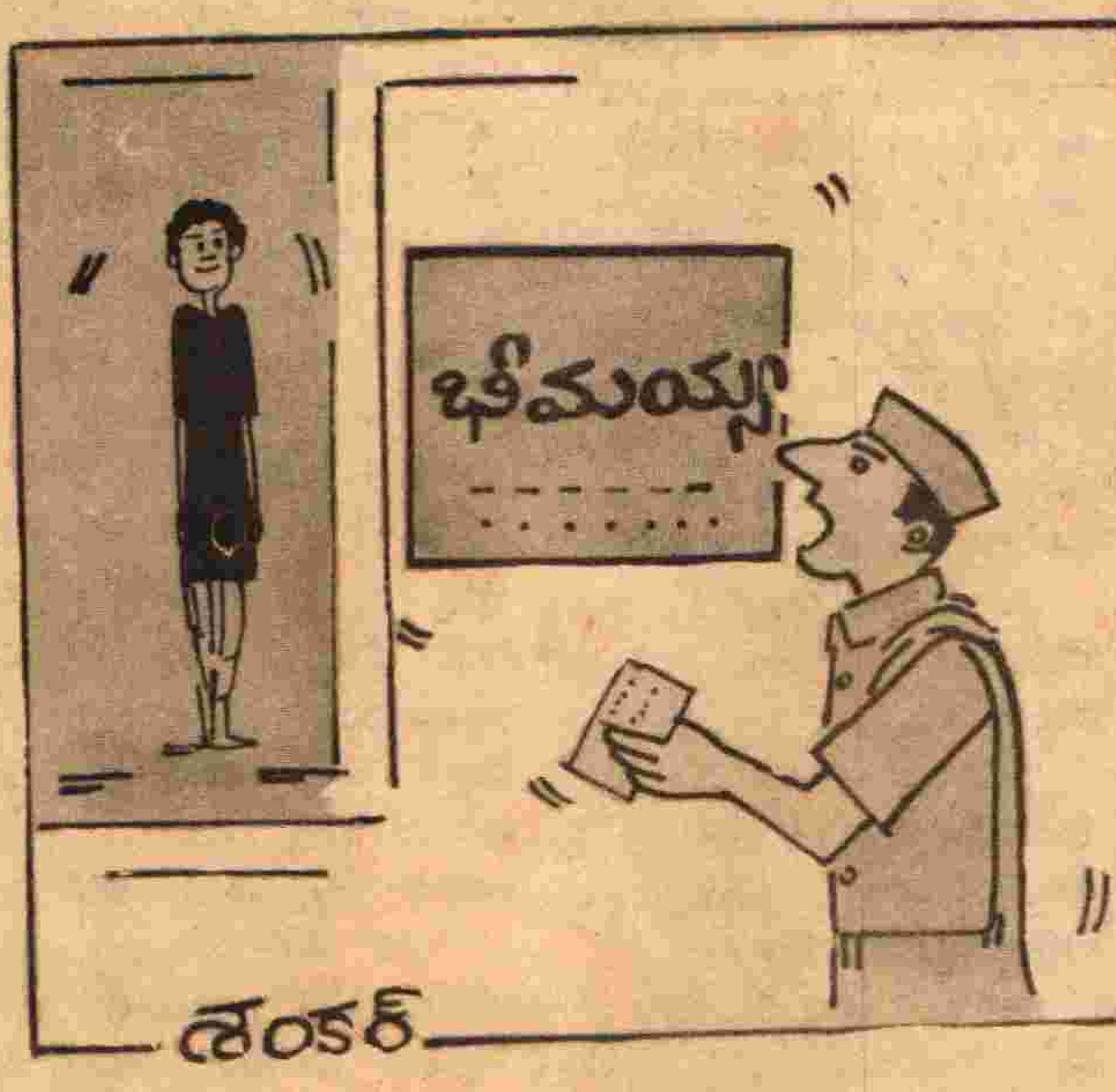

భ్రుకుటి ముడివేస్తూ, తొందరగా అడిగాడు మూర్తి—"ఏం చేశాడు?"

"ఒళ్ళు బలిసినట్లుంది వెధవకి."

"పిచ్చిగా పేలాడా?"

"పేలితే చంపెయ్యనూ?"

"వెర్రిచూపులు చూస్తున్నాడా?"

"కళ్ళు పొడిచెయ్యనూ?"

"పెర్సనల్ లైఫ్ గురించి ఏమన్నా అన్నాడా?"

"చెప్పుచ్చు కొట్టనూ?"

"మరి? ..." అసహనంగా అడిగాడు మూర్తి, తన ప్రశ్నలకూ జవాబులే ప్రశ్నలే అయ్యేసరికి.

అదిరిపోయింది సీత ఆ అరుపుకి. ఆప్పైన బెదురు చూపులు చూపింది—'యూ టూ బ్రూటస్' అన్నట్లుగా.

దాంతో కరిగిపోయి కంగారుని, చిరాకుని చంపుకుని, "ఏం చేశాడు, సీతా?" అని అనునయం అభినయిస్తూ అడిగాడు, వీలయినంత ప్రశాంతంగా.

"ఏంచేశాడంటే ఏం చెప్తమంటారు? పొగరు బలిసిందంతే వెధవకి" అంటూ చిర్రున చీదింది.

"'ఏం జరిగింది' అని ఇక అడగలేక అసహనంగా చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు మూర్తి.

"వాడి పెళ్ళాం పొయ్యి దగ్గరే కూర్చునే పెంటమ్మ కాబట్టి, ఉద్యోగాలు చేసుకునే ఆడవాళ్ళ బాధలు వాడికేం తెలుస్తాయి" అంటూండగానే ఆమె గొంతు ఉక్రోషంతో వణికింది.

"వివరంగా చెప్పు, సీతా!"

"ఏముందండీ...ఆ వెధవయితేతెల్లార్పు తెల్లారకుండా ఆఫీసుకు తగలడి, ఏ అర్ధరాత్రో తిరిగి కొంపకు అఘోరిస్తాడు. కానీ, మా ఆడాళ్ళకి ఇంటి దగ్గర పనిమనిషి ముండ రాకపోతే అంట్లు తోముకు చావాలి. మొగుడు గారికి గెడ్డం గొరుక్కుందుకు నీళ్ళు దగ్గరుండి అందించాలి. చంటి వెధవకి ఇక సరేసరి. సర్వం చూసుకు చావాలి. మాకెలా వీలవుతుందీ? ..."

"నిజమే — ఇవ్వాళ ఏమయింది?"

"ఈ రోజే కాదండీ ... మొన్నటికి మొన్న చంటి వెధవతో కుదరక ఒక రెండు గంటలు లేటుగా వెళితే ... నాకు వినీ వినబడకుండా సణుక్కు చచ్చాడు."

"ఎవరూ—మీఆఫీసరు సత్తిగాడే?"

"ఆఁ వాడే!"

"హరి వెధవా! అంతవాడయ్యాడా?" అని ఆశ్చర్యం ప్రకటించాడు మూర్తి.

"నిన్న తీరా ఆఫీసులోకి అడుగు పెడ్తుంటే మా చిన్న నాటి స్నేహితురాలు మంగతాయారు కనబడిందండీ.

దాంతో హోటల్కి వెళ్ళి కాఫీ తాగుతూ ఆకబుర్లూ, ఈ కబుర్లూ మాట్లాడుకుని ఆఫీసుకు వెళ్ళేసరికి రెండుగంటలు లేటయ్యింది. నిజానికి లేటయినందుకు నేనూ బాధపడ్డాను. సీట్లో కూర్చుని గబగబా పని మొదలు పెడ్తూనే ఉన్నాను. నాకంటే ముందు వాడు నణుగుడు మొదలుపెట్టాడు గట్టిగా, అందరూ వినేలా—'పెండింగ్ వర్క్ పెరిగిందంటే ఎందుకు పెరగదూ' అంటూ."

"ఈడియట్. ఏమనుకుంటున్నాట్ట?' అని అరిచాడు మూర్తి.

"ఈ వేళ పది నిముషాలు వుండే వెళ్ళాను ఆఫీసుకి. ఈ వాళా తప్పులేదండీ వాడి నణుగుడు."

"ఏం కూశాడేం?"

"పన్నెండింటికి 'ఎం' సెక్షన్ లీలా పని వచ్చి, వెంకటేశ్వరా క్లాత్ ఎంపోరియం వాడు ఏవో కొత్తరకం చీరలు తెప్పించాట్ట. అందరూ ఎగబడుతున్నారు అని చెప్పింది. ఏడ్చిపోతాడు కదాని మా ఆఫీసరు గాడికి 'ఇప్పుడే వస్తానని' జెప్పి, ఆమెతో బయటకు వెళ్ళాను నేను. షాపులో కొంచెం లేటయ్యింది. సరెలే. అయిందేలాగూ అయ్యింది. పైగా వాడికి చెప్పే వచ్చాం కదా! అయినా ఈ మగాళ్ళు మాత్రం ఏం వూడ బొడిచి పని చేస్తున్నారులే అని, లంచ్ టయిము అయ్యాక వెళ్ళాను సెక్షన్కి. 'కంయ్'మని ఒంటికాలి మీద లేచాడండీ అందరి ముందూ నా మీద. సెక్షన్లో ఒక్కగా నొక్క ఆడపిల్లని కదా. అందరు మగ వెధవల ముందూ అలా చిర్రెస్తే, నా కెలా ఉంటుందండీ?! ఆడాళ్ళకి ఉద్యోగా లివ్వడం దండగట. నా పని మానాపాంతులు తనే చేస్తున్నాట్ట. నేను ఉద్యోగంమానేసి ఇంటిదగ్గర కూర్చుంటే మీ ప్రాణం, తన ప్రాణం కూడా సుఖ పడతాయట."

"స్కౌండ్రల్! బాస్టర్డ్!! అంతలా మాట్లాడాడా? ఆడవాళ్ళతో ఎలా మాట్లాడాలో తెలియని బ్రూట్! పని పెండింగ్లో ఉంటే వాణ్ణి చూసుకోమను. లేకపోతే మానుకోమను. డోన్ట్ యు వర్రీ డియర్! ఐ విల్ టీచ్ లెస్సన్ టు దట్ ఈడియట్" అంటూ పళ్ళు నూరాడు మూర్తి.

"దాంతో నాకు ఏడుపు ఆగిందికాదు. అప్పట్నుంచీ ఏకధాటిగా కన్నీళ్ళొస్తూనే ఉన్నాయి. ఎవరి కయినా మొహం చూపించాలంటేనే చచ్చేంత సిగ్గుగా ఉంది. ఆఫీసు వదిలాక లంచ్ రూంలో ఏడుస్తూ శోష కొట్టినదాన్లా పడిపోయాను. ప్రసాదరావుగారి భార్య సోదార్చి, తీసుకొచ్చింది ఇంటికి. నిజంగానే మీరు గట్టిగా వార్నింగ్ ఇవ్వాలండీ, వాడికి. ఒంటరిదాన్ని, ఎవ్వరూ అడిగే వాళ్ళు లేరనుకున్నాడేమో!"

"తప్పకుండా. వీడెవడు కోన్కిస్కా. రేప్పొద్దున్న ఆఫీసుకి వెళ్తూనే ఫోన్ చేస్తాను—'ఏమిట్రా గాడిదా! కూశావుటా'ని. తల తిక్కగా వాగితే పెర్మనక్‌గా తగులుకుంటా నంతే."

ఆనందంతో భర్త గుండెకు తన మొహాన్ని రుద్దేస్తూ అంది సీత "యు ఆర్ గ్రేట్. యు ఆర్ ఎ గుడ్ హబ్బీ"

. . . . .

రోజులాగే ఆ మర్నాడు కూడా నాగా పెట్టకుండా, లేట్ పర్మిషన్ అడక్కుండా, ఎవడేం పొడుస్తాడులే అని నిర్లక్ష్యం చూపకుండా, సరైన టయిముకే తూర్పున ఉదయించాడు సూర్యభగవానుడు తెల్లగా తెల్లవార్చుతూ.

లేచి రెండు గంటలయినా మూర్తి, సీత ఒక్క పలుకుకూడా లేకుండా ఎవరి పను వాళ్ళూ చకచకా చేసుకుపోతున్నారు.

క్రితం రోజు తన భార్యని వాళ్ళ ఆఫీసరు అన్న మాటల్ని గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు మూర్తి.

ఆఫీసుకి వెళ్తూనే భర్త తన ఆఫీసరుకి చేయబోయే ఫోను గురించే ఆలోచిస్తోంది సీత.

ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళూ యంత్రాల్లా పనులు చేసుకుపోతున్నారు.

"పోనెండి — ఈ వేళ మీరు ఫోను చెయ్యద్దులెండి మా ఆఫీసరుకి. ఈ సారి చూద్దాం" అంది భర్తకు అన్నం వడ్డిస్తూ, సీత గబుక్కున.

చటుక్కున భార్య ముఖంలోకి చూసి ఏదో చెప్పబోయి, "ఏం" అన్నాడు మూర్తి ఆశ్చర్యంగా, ఆనందాన్ని పళ్ళ బిగువున అపుచేసి.

"వద్దులెండి." తల అడ్డంగా వూపి, మౌనంగా భోజనం చేయసాగింది సీత.

"చెయ్యొద్దూ ఫోను" అందిమళ్ళీ భర్త బట్టలు మార్చుకుంటూండగా.

చిన్నగా నవ్వుతూ గమ్మత్తుగా చూశాడు మూర్తి ఆమె కళ్ళలోకి.

"చెయ్యొద్దు." అంది ముక్తసరిగా.

భార్యను దగ్గరకు తీసుకుంటూ, అన్నాడు మూర్తి: "అసలు నేను నిజంగా మీ ఆఫీసరుకి ఫోన్ చేసి తిడతాననే ఇప్పటివరకూ నమ్ముతున్నావా?"

వింతగా అతని ముఖంలోకి చూసింది సీత.

"నిన్న నువ్వొచ్చిన పరిస్థితుల్లో 'ఎవరిది న్యాయం' అంటూనో, లేక మీ ఆఫీసర్ని ఏమాత్రమయినా సమర్ధిస్తూనో, నేను మాట్లాడి ఉంటే— నీ చిరాకు, కోపం వెయ్యింతలై, అవి నాపాలై, అన్నాలు మానెయ్యడం, ఏడుపులు, గోల, నిద్రలేకపోవడం, ఇదీ వాతావరణం. కనుకనే అంతా నీదే రైటంటూ అతనేదో దుర్మార్గుడయినట్లు నేనూ నీకు వత్తాసు పలికాను. దాంతో నీకు పూరట ధైర్యం కలిగాయి.

"ఇప్పుడు చూడు—నీలోఆ తొందరపాటు, ఆ ఆవేశం, ఆ కోపం, ఆ ఉడుకుమోతు తనం లేవు. స్థిమితంగా ఆలోచించే నెమ్మదితనం ఉంది. ఇప్పుడనిపిస్తోంది నీకు—'అంతగా బాధపడాల్సిన మాటలేం అతగాడనలేదేమో. నాలోనూ తప్పుందేమో' అని — కదూ?

"అయినా, నువ్వే ఆలోచించు. పని మనిషి లేకనువ్వంట్లు తోముకోడానికీ, బట్టలుతుక్కోటానికీ, చంటాడితో సతమత మవటానికి, నాకు గెడ్డంపెట్టు అందివ్వడానికీ వీటన్నింటికీ మీ ఆఫీసరా బాధ్యుడు? అది మనిద్దరం సరిదిద్దుకోవలసిన ఇబ్బందులు. పోతే, రూల్స్ ప్రకారం మగవాళ్ళతో సమానంగా అన్ని లీవులూ వాడుకుంటావు గదా! మరి వర్క్ విషయంలో ఆడదానిని కాబట్టి అంతగా పట్టించుకో కూడ దనడం ఏం న్యాయం?! పైగా, ఏభయ్యో పడిలో పడ్డ పెద్దవాడు మీ ఆఫీసరు. ఆరవ చాకిరీ చేస్తాడని నువ్వే చెబుతున్నావు. ఆఫీసు పని పెడింగ్లో పడిపోతుందన్న [illegible] అనేదే అతగాడి ఏడుపు గానీ, నీమీదేం గ్రడ్జ్ లేదాయె. కాబట్టి అతగాడి దుగ్ధ సరైనదే కదా!

"ఇంకో మగ రహస్యం ఉంది — ఆఫీసుల్లోగానీ, బయటగానీ మగాడు పెళ్ళయిన యువతిని ఏమన్నా అనాలంటే దడుస్తాడు. కారణం— ప్రతి మగాడికి ఆ యువతి మొగుడైన మగాడి వీక్నెస్ తెలుస్తుంది కాబట్టి. నగటు మగాడి గొప్ప వీక్నెస్ ఏమిటంటే— తన తల్లి నెవడైనా ఏదన్నా అన్నాడంటే 'పెద్దావిడేం చాదస్తంగా మాట్లాడిందో' అనుకుంటాడు. తన చెల్లి నెవరైనా అన్నాడంటే, 'ఏం జరిగిఉంటుందబ్బా' అనే ఆలోచనలోకి జారతాడు. కూతుర్ని ఎవరైనా ఏదైనా కూశాడంటే 'ఈ గుంట పీనుగ ఏదో వెకిలి వేషాలు వేసుంటుందిలే' అని సర్ది చెప్పుకుంటాడు. కాని, తన భార్య నెవడైనా ఏదైనా అన్నాడంటే పళ్ళు నూరుతాడు. ఆవేశం మరీ పెరిగితే కత్తులే నూరుతాడు. అందుకని పరిస్థితి మరీ ఫోర్స్ చేస్తే తప్ప, మంచి మగాడెవ్వడూ పెళ్ళయిన ఆడదాన్ని తొందరపడి ఏమనడు.

"కాబట్టి, నువ్వు టయిములు పాటిస్తూ, నీ పని నువ్వు పెండింగు పెట్టకుండా చేసుకుపోతే మీ ఆఫీసరు నిన్ను తప్పక మెచ్చుకుంటాడని, పొరబాటున కూడా నీ జోలికి రాడని చెప్పొచ్చు" అని చెప్పడం ముగించి, గోడవైపు తిరిగి, ఆమె తన మాటల్ని ఒప్పుగా రిసీవ్ చేసుకుందో తప్పుగా భావించి తిట్టుకుంటోందో అని ఆలోచించ సాగాడు మూర్తి.

చలన రహితురాలై కూర్చుండి పోయిన సీత నెమ్మదిగా లేచింది. రెండు చేతులతో భర్తని తనవైపుకు తిప్పుకుంది.

ప్రయత్నంమీద రెప్ప లెత్తాడు మూర్తి.

అతని కళ్ళలోకి గుచ్చి చూసింది.

తన మాటల్ని ఆమె సరైన రీతిలో రిసీవ్ చేసుకుందనే నమ్మకం పోయిన అతని ముఖం వెలతెలపోతోంది.

"నేను ... ఏం చేద్దామనుకుంటున్నానో తెలుసాండీ?"

మూర్తి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. ఆమె. ఆవేశపరురాలు ... నిన్న ఆఫీసరు మీద వచ్చిన కోపం ఈ రోజు తనమీద ...

"చెప్పనా?"

చెప్పమనలేదు — ఆమె తనని అర్థం చేసుకోకపోతే భరించలేడు. అంతకే సమయా సమయాలు ఆలోచించే చెప్పాడు తను ...

"చెప్తున్నా ..."

చెవులు రిక్కించి, రెప్ప వెయ్యకుండా అలాగే చూస్తున్నాడు మూర్తి. ముఖంమీద పొటమరించిన చెమటని అప్రయత్నంగా తుడుచుకుంటూ.

"... మూర్ఖత్వం తగ్గించుకుని, మీ లాగ ఆలోచించడం నేర్చుకుందామనుకుంటున్నా నోచ్ ..."

తన చెవుల్ని తనే నమ్మలేకపోయాడు మూర్తి.

"ఎస్, మై డియర్ హనీ! యు ఆర్ రియల్లీ గ్రేట్. హేట్స్ ఆఫ్ టు యు — నిన్న నే నొచ్చిన సమయంలో ఈ నీతులు చెప్పినా, ఇప్పుడు నిన్నటిలా మా ఆఫీసర్ని మీరూ తిట్టినా నే నెలా ప్రవర్తించి ఉండేదాన్నో నాకు తెలియదు. కానీ ... మీరు ... మీరు ... రియల్లీ ..." అంటూ అతని గుండెకు హత్తుకు పోయింది సీత.

వెర్రి ఆనందం పేట్రేగి పోయిన మూర్తి "ఏ ..య్" అంటూ పెట్టిన కేకకి ఉలిక్కిపడి లేచిన చంటాడు 'కంయ్'మంటూ ఏడుపు లంఖించుకున్నాడుగానీ వాడిని పట్టించుకునే స్థితిలో లేరు వాళ్ళు. కొద్ది నిముషాలు వాళ్ళలోకమే వేరు.

★